

[Ømann.]

nes som en konfrontationslinje. Man ville nemlig samle forbrugerlandene, disse rige forbrugerlande, i en struktur, før man satte sig hen og forhandlede med de olieproducerende lande, for at have magt. Dette er en konfrontationslinje, og jeg ser, at handelsministeren i sin fremsættelsestale så at sige har gjort denne linje til den danske regerings linje, hvilket jeg sådan set beklager på det dybeste.

Kronen på denne holdning var jo i og for sig, at den amerikanske forsvarsminister åbenlyst truede de olieproducerende lande med krig.

Hvad var grunden til Frankrigs skepsis? Det var, at man ville følge en anden linje over for de olieproducerende lande og forhandle med dem, samtidig med at forbrugerlandene forhandlede indbyrdes. Dernæst at Frankrig ikke ville have det resultat ud af EF-sammenhængen, at det var USA, der blev den dominerende part i denne affære. Og det er stadig væk Frankrigs holdning, at man ikke har tiltrådt, netop fordi det er USA, der bliver den dominerende part, det USA, der i denne forbindelse har været så venlig at erklære sig selv som et forbrugerland. Man skal ikke glemme, at de store internationale selskaber har deres hovedsæder i USA.

Jeg tror, man skal kigge meget grundigt på dette forslag og på de konsekvenser, det har og må have over for u-landene, der jo forhandlingsmæssigt vil stå sammen. Jeg ved godt, der er nogen, der har prøvet på at splitte dem op i olieforbrugende u-lande og olieproducerende u-lande osv., men forhandlingsmæssigt er det vistnok sådan, at de står sammen, og dette forslag her er en front imod samtlige u-lande.

Det er et stort og mangelhovedet problem, og der var meget mere at anføre. Jeg har vist sagt tilstrækkeligt til, at man fatter, at vor grundholdning til dette forslag er skeptisk, men vi vil naturligvis se nøjere på forslaget i udvalget.

Må jeg slutte med nogle konkrete spørgsmål til ministeren. For det første: er den danske regering virkelig gået ind med fuld musik for den amerikanske konfrontationslinje? For det andet: hvad vil regeringen konkret gøre for at nedbringe energiforbruget og skabe alternative energimuligheder,

ikke bare i en krisesituation? For det tredje: hvad vil regeringen gøre for at stramme den meget løse holdning, som aftalen giver udtryk for, over for de multinationale selskaber? Og endelig: er der nogen som helst bagved liggende sammenhæng mellem den hast, der synes at være med at uddele oliekoncessioner på sømråderne ved Grønland og denne aftales indhold og bestræbelser?

Honoré (KrF):

Olien er livsnødvendig for industrialiserede lande og kan derfor anvendes som et farligt våben imod olieimporterende lande.

Da olieåbnet i 1973 blev brugt især af araberne imod den industrialiserede verden, blev vi taget på sengen. Både økonomisk og politisk stod de olieforbrugende lande svagt. Der var ikke solidaritet imellem dem, de kunne spilles ud imod hinanden.

Kristeligt folkeparti mener, at det var afgørende nødvendigt for forbrugerlandene gennem solidaritet at opnå en større økonomisk og politisk uafhængighed af producentlandene. Derfor kan vi tilslutte os oprettelsen af et internationalt energiprogram administreret af et internationalt energiagentur. Vi er indforstået med, at forbrugsbegrænsende foranstaltninger på energiområdet overflyttes fra valutaudvalget til det energipolitiske udvalg.

Hvad angår f. eks. prisudligningen af varebeholdninger, vil vi gerne have dette nærmere belyst.

Det vigtigste lovforslag er lovforslag nr. 130, der skal muliggøre vores gennemførelse af IEP-aftalen. Vi er velvilligt indstillet over for lovforslaget som helhed, men det forekommer os, at man i § 1 er gået ud over den oplysningspligt, der kræves ifølge IEP-aftalen. Det drejer sig om, at der kræves oplysningspligt, som der står „vedrørende virksomhedsforhold i øvrigt“. Jeg spørger: hvad betyder denne tilføjelse? Er det en ubegrænset oplysningspligt, vi herigennem pålægger olieselskaberne, og hvad er formålet hermed? Er det — ud fra i og for sig andre betragtninger — for at få bedre hold på olieselskaberne, at få en bedre kontrol med disse multinationale selskaber, og i hvilken udstrækning er det realistisk at regne med, at vi kan sikre fuld fortrolighed om disse oplysninger? Nogen absolut nødvendighed i energisamarbejdet har indhent-